

Galileában történik. „Nagy sokaság” jön az Úr után, akik (Mk 6,34 szerint) olyanok, mint a pásztor nélkül való juhok. Az ember mindig is ilyen volt, amióta elhagyta Istent: az Isten nélküli létében, az alapvető, fájdalmas hiányérzetében kívánczik a jobb után, mindenkinek hisz, aki jobbat ígér: hogy megszünteti a szegénységet, igazságos társadalmat terem, vagyis „kenyeret ad”. Erről szól sokféle izmus. Aztán amikor kiábrándul ezekből, akkor jön az individualizmus: csak magadnak higgy, csak a magad boldogságát építsd. De ettől még pásztor nélkül marad. A pásztor nélkül lévő emberrel törődni kell, szeretni, pásztorolni kell, és Jézus, a jó Pásztor felvállalta ezt.

Jézust azért követik, mert jeleket láttak: betegek meggyógyítását. De ők nemcsak gyógyulni akartak (testileg) és nem csak kenyeret kívántak, hanem készek voltak „követni” is Őt. Ez a „követés” még nem az újjászületett ember odaszánása, de hajlandók voltak elmenni messzebbre, hogy hallgassák Jézus tanítását, akár több napon át is. Még nem ismerték fel, hogy Jézus a Krisztus, de látták, hogy „nem akárki”, hasonlóan Nikodémushoz, aki azt mondja: „Istentől jöttél tanítóul”.

Jézus felmegy a hegyre a tanítványaival. Máskor is megtörténik: félrevonul velük, mert tanítani akarja őket; ekkor jön a sokaság, és mást kell tennie, mint amit szeretett volna – vagy csak mást, mint amit mi gondolunk, amit mi „szerettünk volna” az Ő helyében? Jézus nem a maga akaratát cselekedte, mindenben az Atyának engedelmeskedett, és mindent akkor tett, amikor annak „eljött az órája”. Most annak jött el az órája, hogy csodát tegyen, megelégtse a sokaságot kenyérrel, és közben a tanítványait is tanítsa.

A tanítványok elismerik: amijük van, az „nem elég ezeknek”, „mi az ennyinek”. Kevés, amim van: kevés az erőm ahhoz is, hogy valakinek testi, földi dolgokban segítsék, ahhoz pedig egyáltalán nincs, hogy megtérítsem. Kevés az időm ahhoz, hogy mindenkihez eljussak, akiről tudom, hogy segítségre van szüksége. Kevesek a képességeim: „nem vagyok a szavak embere”, nem tudom pl. műalkotásokban sem kifejezni magam, nem tudok vitatkozni olyanokkal, akik másban hisznek.

De „van itt egy gyermek.” Nála volt valami, ami talán neki elég lett volna a túléléshez. Lehet, hogy nekem is van valamim, amit a „túlélésre” használok. Oda kell adnom Jézusnak, ahogy ez a gyermek odaadta. – A gyermekről nincs több szó. Amikor Jézus megsokasította az ételt, ő éppen úgy részesült belőle, mint a többiek. Jézus halát adott (Mt 14,19: feltekintett az égre), az Atyának köszönte meg.

Jézus azt feleli: „ültessétek le az embereket” – és veszi a kenyeret és a halat, kezébe veszi mindazt a keveset, ami nekem van, és amit odaadok neki. Az ő kezében sok lesz belőle: annyi, hogy mindenki megelégedhet. Ehhez oda kell adnom, amim van: a kevés erőmet, a kevés időmet... teljesen, és nem egy részét. Ehhez hit kell: olyan, amilyen a sareptai özvegynek is volt, amikor engedelmeskedett Illésnek: „először nekem süss...”, és így lett elég mindkettőjüknek, nemcsak arra, hogy „egyenek és aztán meghaljanak”, hanem hogy életben maradjanak. Ha azt, amim van, odaadom Jézusnak, ha azt mondom: „nem tartok semmit, legyen Tiéd”, akkor Ővele életben maradok: egy olyan életben, ami itt a földön is teljes és nem beszűkült (nem individualista, nem csak magamról akarok gondoskodni).

A végén a maradék is több, mint amennyi volt. Semmi nem vész el az Úr Jézus kezében. Az étel, az anyagi javak sem, de az ember sem, ha az Ő kezében van: „azok közül, akiket nekem adtál, nem hagytam elveszni senkit”. Az sem vész el, amiről (vagy akiről) mi azt gondolnánk, hogy nem fontos, elveszhet. Mert ahogyan az Úr a keveset is fel tudta használni mások javára, a sokat

is arra akarja használni. – Odaadtuk-e már az Úrnak a keveset, amink van? Láttuk-e, ahogyan megsokasítja? Mit tettünk a maradékkal?

A sokaság ismét látott egy jelet, és megerősödhetett abban, hogy Jézusnak hatalma van. „Ez az a próféta, akinek el kellett jönnie” – várták „a prófétát”, a Messiást, de Jézus később azt mondja nekik: nem a jelek miatt kerestek engem, hanem mert ettetek a kenyerekből – és beszél arról, hogy Ő az Élet kenyere. Ő is odaadja Önmagát és amije van – és Isten megsokasítja azt mindenki javára, aki hittel elfogadja. „Közel volt a húsvét, a zsidók ünnepe” (4. v.), amikor a páskabarány is, a kovásztalan kenyér is mind Jézus Krisztusra mutat, az Élet kenyérére. Ezért kellett ezt a csodát éppen ekkor megtennie: hogy rámutathasson arra, hogy mennyei kenyérre van szükségünk, és hogy Ő az: amikor elfogyasztjátok a páskavacsorát és arról beszéltek, hogy ezt azért adta az Úr, hogy megszabaduljatok, akkor jusson eszetekbe, hogy „én vagyok az élő kenyér... amelyet én adok oda a világ életéért” (6,51).

Mindent odaadott értünk: „megüresítette magát... ezért Isten fel is magasztalta”. Amikor az emberek királlyá akarják tenni, azt nem fogadja el. De amikor azért tudjuk magasztalni Őt, mert Ő odaadta magát, az életét a mi életünkért, akkor Ő valóban Király lesz a mi életünkben: akkor tudunk hinni, engedelmeskedni neki, követni Őt; élni azzal, amit Tőle kapunk, és megelégtetni vele másokat.

Jn 6,40

„Mert az én Atyámnak az az akarata, hogy annak, aki látja a Fiút, és hisz benne, örök élete legyen; én pedig feltámasztom őt az utolsó napon.”